

ἀτυχήματός του, ἐπειδὴ θὰ ἐστρεῖτο οὕτω τῆς μεγίστης τῆς δοκιμῆς τῶν συμπαθειῶν τῆς καὶ τῆς ἀγνότητος τῶν ! Ἐφαίνετο προσέτι ἀγαλλόμενος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῶν πρῶν ἀντιζήλου του — (μὴ κατακρίνητε αὐτὸν ἀλλὰ τὸν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν) — καὶ μυρῖς ἀπέτεινεν ἐρωτήσεις εἰς τὴν κόμισσαν. — « Ἦτο ὠρχῖος ὁ λόρδος Βρέντων ; » — « Ναί. » — « Εὐφυής ; » — « Ναί. » — « Ἦτο λίαν χαρῖεις ; » — « Ναί. » — « Γενναῖος ; » — « Ναί. » « Τότε διὰ τί νὰ μὴ τὸν ἀγαπήσης ; » — « Διότι ἡ καρδία δὲν μὲ παρεκίνει εἰς τοῦτο. » Τοῦτο παρρησίαν νησεν αὐτοῦ; νὰ λαλήσωσι περὶ ἔρωτος, περὶ τῆς μυστηριώδους τοῦ φύσεως, καὶ δύσκολον ἤθελεν εἶσθαι νὰ κρίνη τις ὁ ἱερόνυμος ἢ ἡ Μαρία ἦτο ὁ εὐγλωττότερος ἐπὶ τοῦ θέματος.

« Σκέπτομαι », εἶπεν ὁ ἱερόνυμος, « ὅτι καλῶς ἤθελον παρρησίαν ξει καταστρέφω τὰ χειρογράφα τῶν ἐπικινδύνων τούτων ἐπιτολῶν, καίτοι μέχρι τοῦδε, ἀγνοῶ διὰ τί ἐπόθουν νὰ τὰ φιλῶν λάττω. »

« Ἐ, μὴ τὰ καταστρέψης προσφιλέστατε, » εἶπεν ἡ Μαρία. « Δι' ἐμὲ εἶνε πολὺ πολυτιμότερα ἀφ' ὅσον φαντάζεσαι. Ὁ ἅπλος ὅλον τὸν κόσμον δὲν θὰ ἐπέτρεπον γραμμῆν των κἂν νὰ καταστραφῇ ! »

« Τότε τὰ φυλάττεις, ἀγαπητή μου ; »

« Ναί. Θὰ τὰ κρύψω εἰς τὸ κιβώτιον τὸ ἐγκλειον τὰ τιμωφέστατά μου. »

« Ἴδου αὐτά ! Τὰ ἔφερον ἔχων κατὰ νοῦν νὰ τὰ καύσω ἐπιτολῆς παρουσίᾳ σου. »

Ἡ Μαρία ἔλαβε παρὰ τῶν χειρῶν του τὸ δέμα καὶ τὸ ἔκλεισε σθη διακαῶς.

« Καὶ αὐτὰ εἶνε τὰ καυστηρὰ πρωτότυπα, ἱερόνυμε ; »

« Ναί, φιλότατη. »

« Ποῦ εἶνε ἡ ἐπιστολή ἐκείνη, ἐν ἣ ὁμιλεῖς περὶ τοῦ Κρόνίου λόγου; Δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν ἔντυπον συλλογὴν μου. »

« Ἴδου αὕτη. Τὴν θεωρῶ ἐκ τῶν καλλίστων μου. »